

— Моавинджи-башійтъ направи *теменъ* почтително и каза излека :

— Доволно е, Ваше Величество, че е таквази vysokата Ваша воля.

Прѣзъ нѣкъ вечеръ помилваніето ся подписа отъ Султана. А сутринжтъ, въ този сирѣчь день въ който прѣдлежеше да ся извърши наказаніето на Евстагія, Султанътъ повыка повторомъ при себе си Мацка, за когото бѣ съвзель особеннѣхъ симпатіѣхъ и като го помилва бащински каза му :

— Ты каза чи си нѣмалъ бащинѣхъ стрѣхъ.

— Така е, всеблагый Султане !

— На особенныйтъ ми съкровищникъ е заповѣдано да ти купи единъ кѣщъ, коѣто си изберешъ. Но ты не ще да имашъ и пары.

— Имамъ тука едно голѣмо количество, Ваше Величество.

— До колко ?

— Ще да имамъ до петстотинъ лиры.

— На съкровищника ми ся заповѣда да ти даде двѣ хыледы. Но кажи ми, имашъ ли майкѣхъ.

— Имамъ Ваше Величество.

— И за нѣкъ отреждамъ единъ редовенъ мѣсеченъ оброкъ (маашъ).

— Баща имашъ ли ?

— Имамъ Ваше Величество, но види ся че не рачи да мя опознае.

— Кой е той поразникъ ?

— Той е единъ, нѣкой си Хрисодактилъ.

— Че какъ тѣй ; Хрисодактилъ баща ли ти е ?

— Излѣстилъ горкѣхъ ми майкѣхъ, както ся вижда.

— Мой подданикъ е той. Ще го накарамъ да тя припознае, и да изпълни священнѣхъ обязанность.